

תקנות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

מהדורה מיוחדת לרגל "סיום אמירת הקדיש" של הרב ראפ, ויהיו דברים אלו לעילוי נשמתו

גליון מיוחד לרגל

ל"ג בעומר

פרשת בהר,

ערש"ק י"ט אייר

שנת הקהל

ה' תהא שנת עליון ופלאות!

עד מתי!?!?

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ ה'מורה שיעור' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר קרבנות - ט'

מחזור ל"ה || שנה ל"ב

סיום סיום הלכות שגגות והתחלת הלכות מחוסרי כפרה ביום שישי פרשת בהר, י"ט אייר ה' תשע"ו || ה' תהי שנת עליון ופלאות || שנת הקהל

ועם כלל ישראל.

- הלכות שגגות -

התשובה עם קרבן הכפרה

א. בהלכות שגגות מדובר על כל סוגי קרבנות חטאת וגם על קרבנות האשם, וקרבנות אלה מביאים דוקא אחרי שעשו תשובה על העבירה (כי אם לא עשו תשובה הרי זה כ"טובל ושרץ בידו"), וכמש"נ "או הודע אליו חטאתו אשר חטא" ולומדים חז"ל שצריך להיות "השב מידיעתו", היינו ע"י שהאדם יודע ומכיר בעבירה שחטא, הוא נותן את ליבו לשוב בתשובה שלימה.

ז.א. שבכל קרבן שהאדם מביא לכפרה צריך להיות לפני זה תהליך התשובה על אותו החטא שאז יש את החרטה הגמורה כמ"ש הרמב"ם בהלכות תשובה, וגם בהלכות מחוסרי כפרה, יש ענין התשובה העושים לפני הבאת קרבנות הכפרה, שרק על ידה באה הכפרה. (גליון 398 י"ל לקראת ש"פ חוקת ה'תשע"ה)

- ימי הספירה -

ב. בימי ספירת העומר נוהגים אבלות בגלל שמתו כ"ד אלף תלמידי ר"ע - מכיוון שלא נהגו כבוד זה בזה, והתיקון ע"ז שבימים אלו צריכים לחזק את האהבה והאחדות, שלא ישאר זכר מהפירוד ח"ו!

אחדות ישראל כגוף אחד

ג. בשנים שהתחיל הרבי שליט"א מלך המשיח את "עשרת המבצעים" (משנת תשל"ד) היה מונה את כולם אחד לאחד. ובמבצע אהבת ישראל היה אומר רק אהבת ישראל, ואח"כ התחיל לומר כל פעם "אהבת ישראל - אחדות ישראל". והסביר שאחדות ישראל מבטא יותר; כי אהבת ישראל - הכוונה שאוהב את הזולת, ואחדות ישראל פירושו שהוא מרגיש שהוא גוף אחד עם הזולת

ואומר אד"ש: שיש כאלה ש"תואנה הם מבקשים" שטוענים מה המקור לכך? מילא אהבת ישראל היא מצוה מפורשת ואמורה בתורה כנ"ל בפרשת קדושים, אבל מה המקור שצריך להרגיש מאוחד עם הזולת וכלל ישראל?!

וענה אד"ש שזהו ירושלמי מפורש במסכת נדרים שכשהירושלמי רוצה לתאר איך אדם יכול לקיים את לא תקום ולא תטור, כשחברו פגע בו, וכמ"ש ה"קרבן העדה" שבעל הירושלמי: "איך מסתבר שימחול אדם על עלבוננו?" מביא דוגמא מאדם שחותך בסכין משהו בידו האחת, וקרה שפגע בידו השניה, האם יעלה על הדעת שהיד שנפגעה "תתנקם" ותחזיר ליד הפוגעת?!

וזהו הדוגמא לאהבת ישראל, סימן שהירושלמי רואה שאהבת ישראל היא אחדות ישראל - שכולם כגוף אחד. וז"ל ה"קרבן העדה": "היה חותך בשר וירד הסכין לתוך ידו, וכי תעלה על הדעת שינקום מיידו ויחתוך ידו השניה על שחתכה הראשונה, כן הדבר הזה, כיוון שכל ישראל גוף אחד הן, דין הוא שלא ינקום מחברו, שהוא כנוקם מגופו".

וע"ד מ"ש ה"צמח צדק" ב"דרך מצוותיך" מצות אהבת ישראל (אות א'): "הנה בטעמי המצוות פ' קדושים כ' האריז"ל וז"ל כי כל ישראל סוד גוף א' של נשמת אדה"ר כנודע אצלנו (בס' הגלגולים פ"א, ב') וכל אחד מישראל הוא אבר פרטי ומזה הוא הערבות שאדם ערב בשביל חברו אם יחטא, ולכן נוהג מורי ז"ל לומר פרטי הוידוים כו', כי כל ישראל גוף א' עכ"ל".

וביאור דבריו הוא שאדה"ר היה כללות כל הנשמות כולם

שבישראל וכו', שהיה כולל כולם, מהם נתלים בראשו מהם בזרועו כו' ועש"ז נקרא אדם אדמה לעליון כי הוא בחינה כללית, ונמשך מבחי' אדם דלעילא שכולל י' ספירות בבחינת פרצוף, וכדכתיב "בני בכורי ישראל", וממשיך באריכות הביאור ענ"ז.

ובמשך שנים "האמנתי" לאד"ש במקור מהירושלמי, אבל אד"ש הורה שכשמצטט מחז"ל או מספרים, לבדוק ולראות המקור בפנים, והסתכלתי וראיתי בקשר למה אומר זאת הירושלמי בנדרים;

שאם אדם אסר על הזולת בקונם הנאה ממונו כי הוא מקפיד עליו, כי הזולת פגע בו והמשנה בירושלמי אומרת שהחכמים הדיינים פותחים ועוזרים לו להתיר את נדרו כי מצוה להשאל על הנדר, ומלמדים אותו פתח חרטה על הנדר שאם היה יודע חומר הלאווין של 'לא תקום' ו'לא תטור' ו'לא תשנא את אחיך בלבבך', וחשיבות המצוה של 'ואהבת לרעך כמוך' - אהבת ישראל, לא היה מלכתחילה מדיד הנאתו בקונם (ועיין מש"כ ע"ז בספרנו "תקות מנחם" ח"א, שכדי לדעת ולהבין בשלימות את אהבת ואחדות ישראל צריכים לירושלמי - תורת ארץ ישראל. ע"ד מאמחז"ל "אין ציבור בבבל").

חשיבות הרגשת גוף אחד

ד. כשמדובר ברמב"ם ובפרשה ע"ד אהבת ישראל כדאי לציין את ביאור ה"צמח צדק" ב"דרך מצוותיך" (הנ"ל), במצות אהבת ישראל, במאמר הלל הזקן להגר בגמ' מסכת שבת בענין אהבת ישראל: "דעלך סני לחברך לא תעביד, זהו כל התורה כולה, ואיך פירושא הוא כו'", "שאינו מובן למה ביארו מ"ע זו בענין השלילה, מה דסני לך לא תעביד, ולא אמר לו ההן שבה הנגלה מפשט הכתוב כדתרגם אונקלוס 'ותרחמיה לחברך כוותך'?

והענין כי דבריו אלה הוא פירוש מצות ואהבת לרעך כמוך בענין עמוק... ומאריך לבאר; כי כמו שהאדם לא רואה חסרונותיו, ואין הפירוש שאינו יודע אותם, ואדרבה מי כמוהו עצמו יודע טוב כל חסרונותיו, אלא שלא שם לב אליהם ולא תופסים מקום אצלו, בגלל רוב אהבתו את עצמו 'על כל הפשעים תכסה האהבה', ויחד עם ידיעתם נשאר ב"כ אהוב בעיני עצמו, ולא תופסים מקום ובטלים באהבה, ומה שאכפת לו שמישהו אחר עושה מציאות מהם, ומשים לב אליהם, ומדבר עליהם, וכך אדם מצווה להסתכל על הזולת, שלא ישים לב אל חסרונותיו ולא יתפסו מקום.

ומה שתופס דווקא דוגמא שלילית? ולא נוקט דוגמא חיובית לדוגמא לעזור לזולת כמו לעצמו? כי אין עוד משפט שיכול לבטא ב"כ את עוצמת אהבת ישראל, שהיא כמוך ממש, כמו ענין זה; כי למה לא שם לב לחסרונותיו למרות שיודעם היטב, בגלל אהבת עצמו, כך ממש האהבה לזולת צריכה להיות כמוך, שהגם שרואה ויודע חסרונותיו, לא שם לב אליהם ולא תופסים אצלו מקום כלל [משא"כ כל משפט חיובי, לא יבטא שהאהבה היא ממש כמוך!].

ועי"כ מפרש את המשך מאמר הלל "זהו כל התורה וכו'": "שעי" התכללות נשמות ישראל אלו באלו והיו לאחדים ממש כאילו היא קומה א' לבד, עי"ז גורם למעלה ענין נפלא שהוא יחוד ותכלית כל התורה כולה,

והוא ענין יחוד קוב"ה ושכינתיה, ששכינתיה היא אימא תתאה ומטרוניתא מקור נשמות ישראל... וכשמתכללים נשמות ישראל והיו לאחדים, עי"ז נעשה אחד באחד, שה' יתברך מתייחד עם הישראל והיו לאחדים, ואין ה' יתברך רואה חוב לעצמו, ואז הוא עובר על כל פשע של הישראל... וכמ"ש 'לא הביט און ביעקב ולא

ראה עמל בישראל' מפני שה' אלקיו עמו ואין האדם רואה עד"מ חובת עצמו וד"ל...

משא"כ אם יש פירוד ח"ו בישראל, 'כל אשר בו מום לא יקרב' ויגרום למעלה בחי' פירוד, ואז יהיה רואה את החוב, ובפרט עליו שהוא המפריד רחמנא ליצלן מזה, וברכנו אבינו כולנו כאחד, ואז 'כולך יפה רעיתי ומום אין בך' ונעשה בחינת יחוד קוב"ה ושכינתיה גילוי אוא"ס במקור נשמות ישראל למהוי אחד באחד וזהו סוד 'תמים תהיה עם הוי אלוקיך', כמו שאלוקיך הוא עם כללות נשמות ישראל בחינת תם וכו'".

נהגו כבוד זה לזה

ה. בקשר למדובר ע"ד אהבת ואחדות ישראל, ובקשר ל"ג בעומר שפסקו תלמידי ר"ע מלמות בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה.

ז.א. שמול"ג בעומר תקנו וחזקו ההנהגה של כבוד זה לזה [ומפרש אד"ש שכל תלמיד היה מפרש דברי רבו לפי דרכו ותכונתו, ומכיוון שהיו תלמידי רע"ק, מצד אהבת ישראל היה "אכפת" להם שהחבר מפרש אחרת את רע"ק וזלזלו בדעתו ומל"ג בעומר נתחזקה ההנהגה של כבוד לזולת].

ומתאים לקביעות שנמצאים בערש"ק פר' בחוקותי שם לומדים חז"ל (מהפסוק "וכשלו איש באחיו"): "איש בעוון אחיו, מלמד שכל ישראל ערבים זה בזה".

כדאי להעתיק כאן מכתב שקבלתי מכ"ק הרבי הקודם שהגיע אלי כ"פיתקא נחית משמיא" [כשעסקתי בענין של אהבת ישראל; בחיפוש שולחן לבחורים התמימים 770 ובחצר שנעלם, ומצאתי ב"עזרת נשים", ומתחת לשולחן מצאתי המכתב בפתק קרוע, וז"ל:

כבוד ידידי ...

שלום וברכה!

בכל עיר ועיר אשר נמצא בה אחד מהתמימים יחיו צריך להיות ניכר זיוו והשפעתו הטובה בחיים היהודיים של הכלל והפרט בכל העיר, בחיזוק לימוד התורה וקיום המצוות, החינוך הכשר וההנהגה במידות טובות.

ומכל שכן אשר אפשר לצפות לעבודה כזאת ועוד במידה יתירה במקום אשר נמצאים שם אחדים מהתמימים שי', אם רק יתדברו איש אל רעהו, וכל אחד בעצמו וכולם יחדיו ימלאו את תפקידם ושליחותם הנפשית אשר בשבילה הובאו שמה ע"י ההשגחה העליונה.

והנה אחד ההבדלים שבין עולם התהו ועולם התיקון הוא, אשר בעולם התהו היתה כל מדה בפני עצמה ולא היתה יכולה להתכלל עם הפכה, משא"כ בעולם התיקון כל מדה לא רק שיכולה לסבול את מדת הפכה, אלא גם מתכללת אתה עד שכל אחת עוזרת לשניה, והכוונה העליונה היא בתיקון ובו מתקיים העולם.

הוד כ"ק רבינו הזקן זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע חניך את החסידים להיות תמיד באהבה ואחווה איש את רעהו וכגוף אחד ממש, אשר עם היות כל אחד מאבריו שונה מחברו במהותו וממלא תפקיד מיוחד, בכ"ז כולם קשורים יחדיו ועוזרים זה לזה, אשר אז - ורק אז - הנה בחסדי השי"ת הגוף בריא וראוי לפעול פעולותיו כאדם שלם.

ובזה הנני לבקש את ידידי יחיו לטכס עצה באיזה אופן שיוכלו יחדיו לעסוק בדברי התעוררות וחיזוק בעיר מגורם, וגם בערים

אשר מסביב לה אשר נחוץ לבקר אותם מזמן לזמן, מבלי לבקש מהם איזה כספים אלא רק למטרת התעוררות בדברי חיזוק ביהדות.

והשי"ת יהיה בעזרם ויברך אותם ואת ב"ב יחיו ויצליחם בכל הדרוש להם בכלל ובפרט.

המברכם בגשמיות וברוחניות.

שאלה ופקדון - בקשת ותביעת הפקידה והגאולה

ו. וע"י שמחזקים את האחדות והאהבה מבטלים את סיבת החורבן שבא בגלל שנאת חינם, ומביאים המשיח והגאולה ובונים את בית המקדש, וגם זה מרומז ב"שאלה ופקדון" [בתשס"ח למדו באותה עת "הלכות שאלה ופקדון - המו"ל];

"שאלה" - הדרישה והבקשה מהקב"ה לבנות את בית המקדש, ולהביא המשיח והגאולה מיד! ולהחזיר לנו הפקדון! וכמו שכתוב בפסוק שאומרים בהקדמה ותחילת הסליחות ל"ז תמוז: "אל תתנו דמי לו, עד יכונן ועד ישים את ירושלים תהילה בארץ", שהכוונה; שהקב"ה מבקש בנבואה לא לתת לו לידום ולשתוק עד שיבנה את ירושלים בשלמות!

ופקדון - גם מלשון "פקוד יפקוד אלוקים אתכם" ו"פקוד פקדתי אתכם", שהכוונה על עת הפקידה האחרונה, ביאת המשיח והגאולה מ"ד מנ"ש, נאו!

(גליון 110 י"ל לקראת ש"פ בחוקותי ה'תשס"ח)

- ל"ג בעומר -

ל"ג בעומר - מ"ת של פנימיות התורה

ז. ל"ג בעומר הוא מ"ת של פנימיות התורה, ו"ל שזהו הקשר לרמז הכתוב בהלכה, שתמיד חל ל"ג בעומר באותו יום בשבוע שחל פורים, וסימנך - פל"ג - פורים ל"ג בעומר. והי' לי מוקשה - ל"ג בעומר הוא חג של אחדות, והסימן הוא פל"ג?!

ונראה לי לבאר שסימן זה הוא ע"פ הפסוק במשלי "יפוצו מעיינותיך חוצה, ברחובות פלגי מים", מכיוון של"ג בעומר קשור עם הפצת מעיינות פנימיות התורה שקבלנו מרשב"י, ופלג מים שונה מנהר שהוא זרם גדול ומהיר ושוטף ולא תמיד קל להנות ולהשקות השדות ולהסתפק ממנו, ולכן עושים פלג מים שהוא ערוץ קטן שנחלק מהנהר להשקות השדות ולמלאות הכלים. ואולי בא לרמז שגם בלימוד והפצת פנימיות התורה צריך להתאים הדברים לערך ולרמת הלומדים והמקבלים, שזהו האחדות והדאגה הכי גדולה לכל חלקי עם ישראל.

בהר-בחוקותי - הכנה למתן תורה

ח. ומתאים גם לפרשה בהר-בחוקותי שתמיד קוראים אותה בסמיכות לל"ג בעומר, וברוב השנים בשבת מברכים סיון - בימי ההכנה לחג שבועות, "זמן מתן תורתנו".

ומסביר אד"ש בשיחות שגם בהר וגם בחוקותי קשורים למתן תורה; הר סיני - מקום נתינת התורה, ולומד התורה צריך להיות בבחינת הר וסיני - הר - "ויגבה לבו בדרכי ה'", וצריך שיהי' בבחי' "שמינית שבשמינית", וסיני - ד"מכיך מכל טוריא" - מורה על הענוה הדרושה עם לימוד התורה.

ובחוקותי - מורה על לימוד התורה באופן של חוקים בביטול שלמעלה מטו"ד, וחקיקה, כמו אותיות החקיקה שמתעצם ומתאחד איתו.

וכאן רואים קשר נפלא לפסוק הנ"ל "קנה חכמה קנה בינה" שלימוד התורה ובפרט פנימיות התורה; חכמה ובינה, צ"ל באופן של קנין, שהדבר נעשה שלו וחלק ממנו, ע"ד מה שאומר אדה"ז בלקו"ת פרשת קדושים עה"פ "והדרת פני זקן", ואומרים חז"ל - "זה שקנה חכמה", שלימוד התורה נעשה ונקלט במוחו בבחינת "קנין" וחלק ממנו.

ע"ד מ"ש "ותופשי התורה" שהתורה "תפוסה" בו ומתאחדת איתו, ולכן כותב בלקו"ת שצ"ל במוחו חוקים אותיות התורה. כמו ה' חומשי תורה וסדר קדשים וכו'.

(גליון 68 י"ל לקראת ש"פ בהר-בחוקותי ה'תשס"ז)

תורתו אימנותו!

ט. בשנים הראשונות כשהתחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח להתוועד בל"ג בעומר (באמצע שנות הלמד"ים) אמר הרבי שיש דבר מוקשה, שלומדים שרשב"י הי' "תורתו אומנותו", ונשאלת השאלה, בשביל מה לומדים ענין זה - הרי התורה אינה ספר ערכים (אנציקלופדי) לגדולי ישראל, וכל דבר ב"תורה" הוא הוראה לנו לפועל, והרי אומרת הגמ' "הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם" ונפסק להלכה שאין היום הדרגא של תורתו אומנותו - שפטור מתפילה, א"כ למה לומדים ע"כ, כשכל דבר בתורה הוא הוראה, וזה לא נוגע לפועל?

ועונה ע"כ כ"ק אד"ש מה"מ, שאמנם אין ממש בדורותינו תורתו אומנותו, אבל מעין זה ו"בזעיר אנפין", יכול וצריך להיות אצל כל אחד. היינו, שעכ"פ בשעת הלימוד ובשעת השיעורים הקבועים שלו, שיהי' ברגש ובתנועה של "תורתו אומנותו"! שלא קיים אצלו בעולמו שום דבר מלבד הלימוד.

היינו שלא מפסיק את לימודו לשום דבר, ואפילו אם הטלפון מצלצל שלא יענה, ואם מישהו מבני הבית עונה, שיגידו שהוא לא נמצא, וזה לא שקר, כי באמת הוא נמצא בעולם של התורה ולא בעולם של הטלפון.

[ודרך אגב: זהו הדבר והפעם היחידה בעולם שהרבי הזכיר והתיר לשנות משהו מהאמת הצרופה, כי זה האמת שלא נמצא בעולם הטלפון אלא בעולם התורה].

והרי לכו"ע "בשבת ניתנה תורה", ובשבת אין מקום כלל לטלפון וכדומה, ולא תופס שום מקום ובפרט בחורי ישיבה שעדיין אין להם שום "ריחיים בצווארם" וצריך להיות אצלם מעין תורתו אומנותו בשלימות ובאופן מקסימלי ויהיו טרודים ותפוסים בלימודם כל הזמן, ולא יפסיקו לשום דבר. ובחור ישיבה ואברך כולל לא צריכים להתעניין לדעת גם בשום ענין ציבורי ואפי' לא בכשרות ומה קורה עם הבהמה (דברי אד"ש).

ועפ"ז לדברי כ"ק אד"ש מה"מ אין לבחור ישיבה בשום אופן לדבר בטלפון ולענות הפלאפון בזמן הסדרים! ונתאר לעצמנו, איזה קידוש ה' עצום לישיבות חב"ד הנהגה זו תגרום!

ז.א. של"ג בעומר מלמדנו ע"ד ההתמסרות המושלמת לתורה בלי שום הפרעות.

(גליון 392 י"ל לקראת ש"פ אחרי-קדושים ה'תשע"ה)

כאן רק ללמוד!

י"ד. ידוע שב"ק אד"ש מקפיד במיוחד על התלמידים מארה"ק (ובפרט ה"קבוצה") שלא יפסיקו הלימודים לשום דבר ולא יצאו ויסעו מכאן. ופעם א' אמר בהתוועדות ל"קבוצה" שהגיעה מארה"ק, הפסוק מסוף פרשת צו (שזו הייתה אז הפרשה) "ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים".

ופעם א' בחור תמים מקבוצת ה"בוכרים" כתב לאד"ש, שיש עניות במשפחה, שהם עולים חדשים מזוכרה, ויש לו חובות על הנסיעה, ומבקש רשות קצת לעבוד.

וע"כ ענה אד"ש: "כאן רק ללמוד, וה' יצליחו" וכמוכן הבחור התמסר ללימודים בהתמדה ושקידה, ובסוף השנה ראה הצלחה לגמרי בלתי משוערת; משהו שהיה חייב לו סכום גדול מאוד, בסוף השנה ויתר לו על כל הכסף והחוב [הרבה פעמים שומעים שאדם מוותר על זמן הפירעון שאפשר לשלם כשירחיב, אבל לוותר לגמרי על החוב, זה היה "מופת"!]

(גליון 110 י"ל לקראת ש"פ בחוקותי ה'תשס"ח)

גאווה וגאון יהודיים!

י"א. יש הטוענים שבזמננו לא כדאי להשקיע כסף בפאראד (תהלוכות ל"ג בעומר) במצגים גדולים ו"פלאטס" של אידישקייט, בשנים שעברו שהביאו ילדים רבים מהמקורבים של "רעלים טיים" (מיטוואך שעה) לכן עודד הרבי שליט"א מלך המשיח מאד מאד את המוצגים הגדולים, אבל בזמננו הפאראד מיועד בעיקר לילדי החדרים והמבוגרים וחבל על הכסף.

ונ"ל שהחשבון לגמרי לא נכון ומתאים: מטרת הפאראד – תהלוכות ל"ג בעומר – להפגין לילדים ולעצמנו שאנו יוצאים עם זה לרחובות ולחוצות הערים, ואנו מבטאים שאנו גאים עם כל ענייני היהדות ויוצאים בראשי חוצות לקדש שם שמים, שפעם יהודים לא יכלו כ"כ להוציא היהדות לרחובות מאימת הגלות, אבל עתה בזמן מלכות של חסד, ול"ג בעומר מבטאים את כח ותפארת היהדות, וזה מחדיר לילדים שלנו את הגאווה היהודית!

כי ל"ג בעומר זה הזמן לבטא בחוץ היהדות ולהפגין שאין אנו מתביישים אלא גאים עם זאת ומקדשים שם שמיים, והרגשה זו אנו נתנים לילדינו כמש"נ "ובני ישראל יוצאים ביד רמה!" ואומר רש"י "בגבורה גבוהה ומפורסמת!" ולכן לכל לראש אנו נוטעים הרגשה זו בילדי משפחותינו, ועי"כ בכל ילדי ישראל, ובפרט של"ג בעומר הוא החג שהצדיקים והרביים היו יוצאים החוצה והקהל היו מבקשים ברכות וראו מופתים מיוחדים ורבים.

והנ"ל ע"ד מ"ש לעיל של"ג בעומר קשור עם הנאמר "ברחובות פלגי מים", שכל ענייני היהדות יהיו בחוצות ובאופן של הרחבה גדולה! כמש"נ אצל יצחק אבינו בפרשת תולדות: "כי עתה הרחיב ה' לנו, ופרינו בארץ!"

ונשמע קולו בבואו אל הקודש!

י"ב. כשהתחילו הטנקים בשנת תשל"ד אמר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות, שיש כאלה שתואנה הם מבקשים, וטוענים שבדורות הקודמים לא ראינו שיצאו לרחובות ויכריזו על יהדות בקול רם – ב"רם קול" (וע"ד "חדש אסור מן התורה"), ועי"כ ענה הרבי שזה לא "חדש" וכבר במשכן ובבית המקדש היתה הדגשה מיוחדת על השמעת הקול, כמש"נ אצל הכהן הגדול "ונשמע קולו בבואו אל הקדש", שהי' ציווי מיוחד לעשות למעיל הכה"ג פעמוני זהב כדי שישמיעו קול. בקדש הקדשים "אחת בשנה" ביום הכיפורים שם

הולך בבגדי לבן ופשוטים, בחשאי וברעותא דליבא.

אבל עד קדש הקדשים ב"קודש" שם צריך להיות "ונשמע קולו" כדי לברר החיצוניות של עוה"ז, והטנקים שנוסעים במנהטן צריכים לעשות "רעש" כדי לבטל הרעש של "שאונה של רומי". ובאמת ראינו ההשפעה של הרמקולים לקרב היהודים בפרסום ובגאון!

י"ב פסוקים ומאמרי רז"ל

י"ג. בשיחה בר"ה אייר ה'תשל"ו ב"שנת החינוך", פתח הרבי את מבצע י"ב הפסוקים, שכל ילד וילדה ישנו בע"פ את הפסוקים ומאמרי חז"ל, שזהו ענין עצום בחינוך, ועי"כ מתקיים "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז להשבית אויב ומתנקם". ובר"ה אייר דיבר אד"ש רק על 6 פסוקים, ואח"כ בפאראד של ל"ג בעומר (שאמנם לא הי' ביום ראשון, אבל בגלל שנת החינוך הרבי רצה שיהי' פאראד) הוסיף הרבי עוד 6 פסוקים ונהי' סך הכל 12 פסוקים ומאמרי רז"ל.

וכ"ק אד"ש מה"מ הסביר הסיבה לסדר 6 הפסוקים הראשונים: 2 מתורה שבכתב (תורה ציוה ושמע ישראל), 2 מתורה שבעל-פה (בכל דור ודור; כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב), ו1 מפנימיות התורה (מהתניא: כי קרוב אליך; והנה ה' נצב עליו). ובתהלוכת ל"ג בעומר הוסיף עוד 6 פסוקים: 2 מהתושב"כ (בראשית ברא; ושנתם לבניך), 2 מתושבע"פ (יגעתי; ואהבת), 2 מפנימיות התורה (מהתניא – וזה כל האדם; ישמח ישראל בעושי). ומאז כל הי"ב היו חטיבה אחת.

בעשרת הדברות דורנו!

י"ד. ועד"ז בענין עשרת המבצעים, בהתחלה היו רק 5 מבצעים והסביר הרבי שהם כנגד ה' גבורות שהיו אז גם במחנה חב"ד – אסון תאונת הדרכים שנהרגו הרב שניאור זלמן ע"ה גרליק מכפר חב"ד ועוד כמה, וגם לכללות ארץ ישראל טירור הריגת ילדי מעלות, וגם הרבי אמר שבלוחות הברית היו 5 דברות על לוח אחד, ותקופה אח"כ הוסיף הרבי עוד 5 מבצעים ונהיו 10 המבצעים. והובן שעשרת המבצעים הם כעין עשרת הדברות של דורנו.

הזרעים ינבטו!

ט"ו. פעם אמר הרבי בשיחה, שבשיל מה צריכים לומר ליהודים שיש 10 מבצעים; עוד לא השפענו עליו אפילו במבצע א' בשלימות, ולמה לומר לו על 10?

ע"כ ענה כ"ק אד"ש מה"מ: זה לא העסק שלך! אתה תזרוק לו לראש גרעינים (זרעונים) ובמשך הזמן זה ינבוט ויצמח!

וראים שיש ענין שיהודי ידע שיש בדורנו 10 מבצעים, ואולי ע"ד מ"ש בגמ': "בא חבקוק והעמידן על אחת", והם כעין עשרת הדברות של דורנו!

ב"היום יום" כתוב "חזקה לתעמולה וכו' שאינה חוזרת ריקם!" ואולי אפשר גם לומר "חזקה למילה שאינה חוזרת ריקם", ואינה הולכת לאיבוד, סוף כל סוף כל מילה בסוף תנבוט ותצמיח, כנ"ל. (גליון 392 י"ל לקראת ש"פ אחרי-קדושים ה'תשע"ה)

העלון תקוות מנחם

נערך לזכות החתן ה' שניאור זלמן בן חנה שיחי' והכלה מושקא בת רחל שתחי' ונדפס ע"י הרבנית מרת ביילא פייגעל שתחי' וב"ב שיחי' ראפ